

החליל / ט"ו עגנון

"החליל" מבוסס על סיפור חסידי, שבו מופיע המוטיב הרווח בסיפורים חסידיים רבים, ולפיו גם האדם שאינו מסוגל להתפלל תפילה סדרה כמו כל הקהל שבבית הכנסת, יכול למצוא ביתו ספונטני וアイשי לתפילה. כאשר הביטוי האישי נובע מתוך תשואה אדירה להתפלל, הוא יכול אפילו להעלות את תפילותיו של הקהל כולו.

הדמות בספר

הדמות המרכזית בספר הן הבעש"ט, הילד, האב והקהילה.

הילד בספר, כבר אחרי גיל מצוות, הוא מוגבל בתפיסתו. אמן אביו יודע שבנו אינו מסוגל להתפלל תפילה של ממש בבית הכנסת, אך הוא אינו יכול להשאירו בבית בלבד משום שהוא חשש שמא יאכל במהלך הצום. בלבתם לבית הכנסת lokh היל את החליל את החליל את דיעת האב. האב אינו יודע ואילו הקורא כבר יודע. עובדה זו יוצרת מתח וסקרנות לקראת הבאות. המתח והמאנק בין האב לבן מתרחשים בזמן מיוחד ובמקום מיוחד – ביום היכירויות ובבית הכנסת בלתי מוכן ליד.

הבעל שם טוב הוא הצדיק העומד כשליח ציבור של הקהיל ושל עם ישראל, ולעומתו בקוטב הנגדי עומד הילד, שכואורה הוא "אטום הלב" שאינו יודע צורת אותן. בין שניהם נמצא האב המיציג בתగובותיו גם את עמדת הקהיל.

הנער רוצה לבטא את עצמו, אך האמצעי היחיד שיש לו לשם כך הוא החליל, ובו הוא עושה שימוש ברגעי השיא של תפילת נעילה. השימוש בחיליל מנוגד ניגוד קווטבי לתפיסת ההלכה, שלפיה נגינה בחיליל, שהוא מוקצה, היא עבירה ממש – חילול הקודש.

רק הbeerush"t, בಗל צדיקותו ומדרתו הגבוהה, חש, כי תפילת הקהיל מתעכבת, ומאותר יותר הוא אף מבין כי דווקא נגינתו של הנער, נגינה שנבעה מתחן וטויה לב,פתחה את שערי השמים. דברי הbeerush"t מעלים את הילד שהוא בשולי החבורה לדרגה של גיבור האירוע וגורמים לשינויו במודע וביחס של האב ושל קהיל המתפללים אליו.

כוחה של הכוונה בתפילה

הסיפור מציב על כוחה של הכוונה בתפילה. הנער, בתמיותו וברצונו העז להתקרב לקב"ה, מצליח להעלות גם את "כל התפילות" הסדרות של המתפללים.

"יש כאן עיבוי ספרותי של הרגש המורד במוסכמות והדגשת הערך של טוהר הלב...".
הסיפור משקף גם את הרעיון של שלמות העדה החסידית כאורגניזム אחד; אשר על כן ניתן להבין של השניים שהיה הנער נעדר מבית התפילה, ללא ביטוי הממצא את עצמו, נתחרשה תפילה הbeerush"t, ועתה, משtopicן הדבר, הופרה הניצוץ החדש בנפש הנער והושלמה העדה המתפללת.

* יואב אלשטיין בספרו מעשה חושב, עמ' 11, מציין מקורות אלו לסיפור: "קבוצת יעקב" ו"אמונת צדיקים". כמו כן הוא מזכיר שהסיפור עובד על ידי מרטין בובר בספרו "אור הגנו" ונזכר ברכז'יבסקי בכתביו בידיש.

כמו כן משקף הסיפור את אמצעי הניגון שבתפילה; הרי זה קול שאינו כרוך ומוגבל באופיות חתוכות, והריهو בבחינת ניתוק ממסגרת החומר והתקשרות למערכת הרוחנית...”^{*}

עוצמת התשוקה הבוערת לבבו של הילד עד כלות נפשו ממש, עוצמה שבאה לידי ביטוי בנגינה בחיליל, היא זו שהעלתה בטוהרתה את תפילות הקהל כולו.

ה策ות להפעלה

1. כדאי לשוחח עם התלמידים על **המציאות החברתית** המתוארת בספר – מציאות של גלות, שבה יהודים מעטים גרים בכפרים הרחוקים ממרכזי יישוב יהודים והם צריכים לנסוע מרחק רב על מנת להתפלל בבית הכנסת ביום הנוראים. הילד אינו אמון על תפילה הציבור בבית הכנסת, קהל המתפללים אינו מוכך לו, ואין לנער תחושת שייכות אליו.

2. ניתן להתייחס לשאלת הדמיות ביצירה באמצעות שאלות כמו:

– מה מאפיין כל אחת מהן?

– מהו תפkickן ומהו מעמדן של הדמיות ביצירה?

הבעש"ט הוא הצדיק הנמצא במדרגתו מעל כל האנשים, ולפיכך הוא היחיד המבין דברים שהם מעבר להבנתם של שאר האנשים. הילד עומד בគות הנגיד לצדיק. הוא אינו יודע לקרוא וכותב כמו כל הילדים בגילו, אינו יודע להתפלל ואינו בקי בהלכות פשוטות. כדאי להסביר את תשומת לבם של התלמידים לכך שזוהי דמותו **לכורה**. שכן בסוף הסיפור מתברר לכלם, כולל לבעש"ט עצמו, שמדרגתו של הילד גבוהה, והוא זה שהוא מסוגל לפתח שערי שמיים.

האב והקהל נמצאים בין שני הקטבים הללו. הם שופטים את ההתרחשויות על פי מה שעיניהם רואות – על פי הנורמות.

3. התלמידים יכולים לבדוק את השינויים שחלו בדמות הנער. בתחילת היצירה הוא **אטום לב** (כדי לעמוד איתם על משמעות הביטוי), “שלא יכול היה לתפוס צורת האותיות ולא לומר שום דבר שבקדושה”, ואילו בסופה הוא הופך למי שבזכותו נפתחו שערי שמיים ובזכותו עלה תפילה הקהל כולו.

בדאי לשים לב לכינויים של הילד בספר:

ילד – כינוי זה שומר על אנונימיות של הדמות, יש בו משום ציון גיל בלבד. העמדה כלפי היא ניטרלית.

נער – מי שעושה מעשה נערות; העמדה עדין כלפי ניטרלית, אך היא קצר יותר מחייבת.

תינוק – טהור כתינוק, או: תינוק שנשבה, כינוי היוצר אמפתיה וסלchnות.

4. לחופין, במקרים מסוימת 3 אפשר להציג לתלמידים לבטא את השינוי שחל במעמדו של הילד ובמעמדו של שאר הדמויות במהלך הספר בצורה גרפית.
בתחלת היה הילד בחתנית המדרגה, האב והקהל באמצעות, והבעש"ט-במדרגה העליונה. בסוף הספר האב והקהל, שלא הבינו את הישגיו של הילד, נמצאים בחתנית, ואילו הילד עולה למדרגה העליונה, כי בכוח תפילתו גרים גם לתפילות הקהל להתקבל.

* על פי יואב אלשטיין, *מעשה חושב*, עמ' 24.

5. ניתן לשאול: איך הדמיות בספר מתייחסות אל הילד – האב, הקהיל והבש"ט? איזו עמדה מייצג כל אחד מהם? יחסו של מי מוצדק לדעתכם?
- האב – יחסו הוא יחס של הורה, של מי שאחראי הילד. הוא מנסה למנוע חריגה של הילד מן הנורמות ומכלי ההלכה.
- היחסים בין האב והבן בבית הכנסת הם מתחים וטעונים, מפני שהרצון של הילד מתנגש עם הכוויים הבורורים של ההלכה.
- הקהיל – לקהיל יש נוכחות מועטה ביצירה, והוא באה לידי ביטוי בארבע מילים בלבד – עד שתמהו כל השומעים, אך יש בnocחות זו ייצוג של תגובת החברה בכלל: פליה, תימהון, השתוממות.
6. יש מקום לשאול את התלמידים כיצד היו הם מתייחסים לילד כזה אילו הופיע פתאום בבית הכנסת שבו הם מתפללים? האם היו מקרבים אותו? מסתייגים ממנו? דוחים אותו? לועגים לו?
7. האם יש באופן שבו מסתיימים הספר משם "המליצה" שככל אדם יבחר בדרך פשוטה וספונטנית של תפילה לקביה?
- כדי להציג כי הנוסח הקבוע והמקובל משמש לירודי תפילה ככלי ביטוי, וכי כל יהודי נדרש להתכוון ולהאמין תכלית האמונה במילוט התפילה שהוא הוגה, אך מי שאינו מסוגל בשום אופן להשתלב בתפילה הרגילה (כמו שאינם יכולים להשתלב השתלבות מלאה בחברה שבתוכה הם חיים) יכולים על ידי השתווקות אידירה וכוונה טהורה, כנה ועצומה להיות שותפים לתפילה של כולם ולהתעלות, ו"תפילתם" לא זו בלבד שהיא מתකלת, אלא שהיא אף יכולה לגרום לקבלת תפילותיהם של שאר האנשים.*
8. אפשר לבקש מן התלמידים להביא לכיתה ספרי חסידים, אם מתוך ספרים ואם מתוך ספרורים שקראו והם זוכרים, ולספרם בכיתה.**
9. אפשר לסייע את קריית הספר ב"קצר את תפילתו מכפי הרגלו" ולשאול את התלמידים: איך אתם היותם מסיימים את הספר?

* יש להזכיר שגם ילמד כאן לחק מעשי, ומשמעות זה לא ישמש דוגמה. ראוי לציין שזה מקרה קיצוני, יוצא דופן, וכי רק צדיק בעש"ט יהיה יכול להבחין בכך.

** אפשר להפנות את התלמידים אל הספרים: "הצדיק הכהני" של שלום אש, "צדיקות ואותיות" של שי עגנון ו"מלחמה צחק הצדיק" של שי עגנון.